

La carnisseria del senyor Rudolf Maier

Munich. Hivern de 1941. Els carrers, freds com el plom incrustat als murs d'afusellament dels afores de la ciutat, comencen a buidar-se al capvespre. Tothom entén la prudència que comporta anar enfilant el camí cap a casa abans que els agents de les SS comencin la seva ronda nocturna.

Poc abans que els fanals de Neuhauser Strasse s'encenguin, el senyor Bastian Müller es dirigeix a la carnisseria d'en Rudolf Maier. Es tracta sens dubte de la millor carnisseria de la ciutat. "I gosaria dir que és la millor del país", argumenta el senyor Müller davant de qualsevol persona que esmenti la indústria càrnica durant una conversa casual.

Tot arribant a l'establiment, veu a través de l'aparador el senyor Rudolf Maier, amb bata blanca i davantal estucat de sang, que comença a preparar el gènere pel dia següent. Tenint en compte que la matèria primera no abunda a la ciutat de Munich durant l'any 1941, el propietari de la carnisseria no pot pas estar descontent amb com li van les coses. Cada dia matí es forma una llarga cua per abastir de carn els ciutadans, que comencen a patir les conseqüències d'una guerra que dura massa i que se'ls està començant a girar en contra.

És un quart de vuit del vespre quan les campanetes de la porta dringuen donant la benvinguda a un client. En Rudolf Maier aixeca la mirada, la qual s'il·lumina tot activant un mecanisme que fa que es dibuixi un gran somriure a la seva cara.

—*Heil Hitler, mein freund Müller!*—saluda efusivament, aixecant el braç realitzant la salutació nazi a la perfecció. Una panxa prominent es recolza sobre el pedrís del mostrador.

—Bona tarda, senyor Maier. Vaja, gairebé deu hores de feina diària no fan que perdi ni l'entusiasme ni el patriotisme.

—Al contrari, amic meu, per mi és un veritable honor alimentar els fills del *Reich*. A més, sempre és un plaer rebre una visita d'un bon client, un de tan bo, que ja el considero més aviat un amic —li diu tot picant-li l'ullet.

—Au va, no m'afalagui tant, que al cap i a la fi m'acabarà vosté escurant les butxaques.

En Rudolf Maier simula sentir-se ofès amb una ganyota, i tot posantse la mà al cor replica:

—No sóc res més que un humil servidor del gran poble alemany. Però digui, digui. En què puc servir-lo? Vostè ve sempre a la millor hora, *mein freund*. Ja tinc gairebé enllestit tot el gènere per demà.

Tot escoltant-lo, en Bastian observa com el senyor Rudolf Maier clava etiquetes amb preus i noms a diferents peces de carn que reposen al mostrador refrigerat. Vedella, porc, xai, pollastre, embotits, salsitxes... Tots perfectament classificats per talls i graus de qualitat. Sens dubte aquell home adora la seva feina.

Coronant el mostrador, dues safates enormes de carn picada, de diferents tipus, recent preparades, ambdues exquisides, llegendàries entre tots els amants de la carn que viuen a Munich. Al senyor Müller se li fa la boca aigua només d'observar-les allà, completament verges, esperant el primer client, i en Rudolf Maier ho percep de seguida.

—Veig per la seva mirada de golafre que ve a buscar carn picada, correcte?

—Entre d'altres coses, sí. Però ho reconec. Em fascina el seu producte estrella. És increïble la qualitat dels seus productes tenint en compte com s'estan ficant les coses per Europa.

—La veritat és que des que els maleïts americans van entrar a la guerra s'està complicant un xic el trobar bon gènere, però tinc uns proveïdors dels quals no puc tenir cap queixa. Però tornant a la carn picada... Jo m'estimo més començar el ritual de buidar les safates al dia següent de preparar-les —respón el carnisser en to burleta —però també li diré que m'honora que no sàpiga esperar fins demà.

En Rudolf el mira fixament, pensatiu, i comença a treure's el davantal.

—Miri, sap què, senyor Müller? Deixi que abaixi les persianes, ja queda poc per tancar i prefereixo atendre'l com deu mana.

—Faltaria més —diu en Bastian.

El carnisser surt del mostrador i va cap a la porta, on després de remenar una mica, gira el cartell per indicar que l'establiment està tancat. Abaixa les persianes de l'aparador i torna cap al mostrador.

—Llavors, amic, de quina li'n fico? De la *mixta* o de la *pura*?

—No ho tinc clar, les dues son delicioses, però si no li importa, expliqui'm la diferència en l'elaboració.

—Oh, *mein freund*, l'elaboració de la meva carn picada és ciència, és màgia, és alquímia!

El senyor Müller arqueja les celles amb un gest escèptic, però deixa que el seu interlocutor segueixi, el té encuriós.

—Li dec moltíssim de la qualitat del meu producte el *Reich*.

—Al *Reich*?

—Sí, amic! Al *Reich*!

El carnisser està veritablement emocionat.

—El meu cunyat, l'home de la meva germana, és metge als afores de la ciutat, al camp de Dachau. Va ser aprenent del gran Doctor Mengele, eminència mèdica del nostre govern. —Müller assenteix amb el cap, tot i no entendre la relació—. Doncs bé, amic, la clau del meu èxit prové del seu cervell, i de les seves mans. La clau són dos animals. Gossos i porcs.

—Gossos i porcs? Ara sí que em deixa confós.

En Bastian Müller no entén res, i una lleugera sensació d'incomoditat comença a instal·lar-se al seu cos.

—Imagini's, senyor Müller, una presa. Viva. Llençada a una canilla de gossos modificats genèticament per a que no transmetin patògens ni bacteries, i ensinistrats perquè no s'alimentin de les seves víctimes.

»Els animals comencen a atacar la seva presa. Queixalada a queixalada, esguerrant carn, trencant muscles, estellant ossos, triturant la carn, però sense empassar-se-la. Oh, *mein freund*, els xiscles de la presa són fascinants... Però massa curts. La queixalada del gos, amb els seus ullals, fa que la víctima no duri viva ni cinc minuts, vuit minuts si aquesta és molt forta, però no més. Això afecta la qualitat de la carn. Com més temps aguantin viva, més qualitat tindrà el producte. »

Mentre el carnisser explica el procediment, fa escarafalls amb les mans i juga amb els ganivets tot simulant el procés. Realment gaudeix de l'explicació.

»...D'aquí extraiem la varietat *mixta* de la meva famosa carn picada. I els gossos són la raó per la qual no sigui perfecta, ja que a part de la mort ràpida de la seva víctima, després hi ha una feinada en retirar trossos d'os massa grans, òrgans que no es poden aprofitar, i tota una sèrie de tecnicismes amb els quals no vull avorrir-lo ».

Un calfred recorre l'esquena d'en Bastian, i una gota de suor freda comença a descendir pel seu front mentre escolta aquell, fins ara, afable carnisser, que es desvia en passió explicant el procés d'elaboració del seu producte més venut.

—Però els porcs... Oh, els porcs, senyor Müller! Els porcs són uns artistes carnisseres! A l'igual que els gossos, els porcs de Dachau no transmeten bacteries ni es mengen la carn, per suposat. Però la ciència del meu cunyat arriba al *summum* amb aquestes criatures.

»Els exemplars de l'Andreas neixen sense canins a les seves dentadures, i tot i ser omnívors, tenen potenciat el seu costat carnívor. Beneïda ciència! Tota la boca la tenen plena d'incisius, molars i premolars. Meravellós! Perquè gràcies a això, només fan que esclafar i triturar molt lentament el cos de la seva presa. Aquesta mor molt lentament i amb molta agonia. Els crits són una simfonia que va d'un *fortissimo* a un constant *diminuendo* que es va apaivagant molt lentament durant una llarga agonia.»

En Maier simula estar dirigint una orquestra amb les seves mans, i amb un dels dits agafa un pessic de carn picada, i crua, se la fica a la boca i l'assaboreix, delectant-se amb el seu bon gust.

»...La presa sovint es desmaia del dolor que està patint, però està viva i ben viva. Mor quan els porcs arriben als seus òrgans vitals. I li ben asseguro, senyor Müller, que, quan això passa, l'estat d'aquell cos no és molt diferent del que es veu en aquesta safata. Carn picada de primera, varietat *pura*, per als més exquisits paladars de la ciutat de Múnich i, per suposat, per als alts càrrecs del *Reich* ».

En Bastian, amb el cos tens i l'esquena molla, se sent cada cop més incòmode en aquella conversa, però pensa que seria poc intel·ligent mostrar-se descortès amb un home tan proper a alts càrrecs del *Reich* com sembla ser en Rudolf Maier, així que no té més remei que seguir la conversa amb la major naturalitat que pot.

—Disculpi senyor Maier. No vull dubtar dels seus mètodes d'elaboració càrnica, però n'està segur del tot, de que es tracta d'un procés higiènic i saludable?

—Totalment! —respón amb convicció—. Tanmateix, el meu gènere és igualment netejat, esterilitzat i analitzat per descartar qualsevol tipus de perill per a la salut humana. Faltaria més, sóc un veritable professional, *mein freund*.

Però fa estona que una pregunta inevitable ronda pel cap d'en Bastian Müller des de fa estona. No se la pot treure del cap i necessita fer-la. Intentant dissimular la tremolor de la seva mà, es puja les ulleres, que li han relliscat nas avall degut a la suor que regalima per cada porus de la seva pell.

—I... Per què... Per què *mixta* i *pura*?

En Rudolf Maier belluga al dit índex apuntant cap al seu client amb somriure complaent.

—Ai, amic, vostè vol estirar-me de la llengua avui, eh? En fi, no puc tenir secrets per vostè. És dels meus millors clients, així que he de ser totalment sincer. A Dachau també tenim una granja pròpia. Els exemplars són cuidats i alimentats com a reis durant mesos.

—Exemplars de què, Rudolf?

—De què han de ser, *mein freund*? D'escòria, d'escòria humana!

La bilis comença a pujar per la gola d'en Bastian Müller, que fa el possible per tornar a empassar-se el vòmit, però la seva expressió no passa inadvertida al carnisser.

—No sigui tan aprensiu! El poble alemany comença a passar gana! I, ben mirat, segons els darrers estudis dels nostres científics més reputats, els tipus de persones que tanquen a Dachau no són considerades humanes.

—Li torno a repetir la pregunta. Per què *mixta* i *pura*?

—Que n'és de primmirat, eh? Varietat *mixta*; gitanos, opositors al règim, invertits, presos polítics i d'altres indesitjables. Varietat *pura*; jueus, amb ascendència provada de jueus.

El senyor Müller fa l'impossible per controlar la tremolor de tot el seu cos mentre mira aquell carnisser sense escrúpols.

—Però li asseguro una cosa, Bastian. Aquelles bèsties, tant *mixtes* com *pures*, son apartades de la resta i viuen com a reis durant mesos, mengen tant com volen, sense cap preocupació, dormen com troncs i no fan absolutament res fins el dia de la seva mort. I se'ls veu feliços! Serveixen el *Reich* de la millor manera que poden. Si jo estés al seu lloc, em sentiria honorat de morir així.

Un silenci absolut s'apodera de la carnisseria mentre el senyor Müller tracta de païr tot el que està sentint. En aquell moment, creu que seria poc intel·ligent marxar de l'establiment amb les mans buides.

—Crec que demà cuinaré un parell d'entrecots, si és tan amable.

—Per suposat *mein freund* —. El carnisser agafa els talls de carn, els prepara a la safata i confecciona dos paquets més, un de cada varietat de carn picada. Un cop fets els embolcalls, els fica a una bossa i els dóna al seu client. Que no sap com rebutjar-los.

—Oh, no, no és necessari.

—Per favor, Bastian. Li he donat la tabarra durant una bona estona, i li he explicat coses molt personals sobre mí i sobre el meu negoci. El mínim que puc fer és obsequiar-lo amb una mica del producte estrella de la meva carnisseria.

El senyor Müller, amb tot l'estoïcisme que és capaç de reunir, li acosta un bitllet per pagar els entrecots. Agraeix al senyor Maier el seu servei i dóna mitja volta per sortir de la carnisseria, amb l'únic pensament de llençar la carn picada a la primera paperera que trobi. A dos metres de la porta, sent la veu del carnisser a les seves esquenes.

—Em sap molt de greu que la carn picada no sigui del seu agrat. Potser és perquè no és *kosher*? — Es produeix un silenci tens, que el mateix comerciant s'ocupa de tallar. — Que passi bon vespre, senyor Salomon Adler.

En Bastian Müller queda petrificat. Aquell maleït carnisser l'ha anomenat pel seu nom jueu, Salomon Adler. Nom enterrat i oblidat, juntament amb els seus costums, des que els maleïts nazis van pujar al poder. Havia d'haver fet cas a la seva germana Ruth quan li va dir que fugís d'Alemanya amb ella.

Ara en Bastian/Salomon es troba a la porta d'aquella carnisseria, i sense respondre en Rudolf Maier allarga la mà cap al pany de la porta, amb la total incertesa de si estarà oberta o tancada.

Quan els seus dits estan a punt d'acaronar la llibertat, sent unes passes accelerades que corren cap a ell. El pobre home tanca els ulls, esperant la ganivetada que acabarà amb la seva vida. “Futura varietat *pura*”, pensa, però el toc de gràcia no arriba. Obre els ulls i veu el senyor Rudolf Maier agafant la porta i obrint-la, amb el somriure més cínic que qualsevol es pugui imaginar.

—No hem de perdre els bons modals *mein freund*. Que passi bona nit. I fins aviat.